

La Humanitat

Any II : Núm. 272
Barcelona, divendres, 23 setembre 1933

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfons 24646 i 24647
Impremta: Muntaner, 49 :-: Telèfon 31518

Fundador: LLUIS COMPANYS

ALIANCES ELECTORALS

CADASCÚ QUE ES POSI LA MA AL PIT

Encara que sembli mentida s'ha parlat aquests dies de la possibilitat de fer un front únic de totes les forces polítiques catalanes, des de la Lliga fins a l'Esquerra, amb motiu de la implantació de l'Estatut. Ahir mateix un diari republicà publicà una llarga editorial combatent la possibilitat d'aquesta unió.

A nosaltres no ens cal consultar a ningú, per a rebutjar aquest fantàstic rumor. L'Esquerra amb la Lliga! Seria necessari haver perdut el seny, la memòria i renegar dels ideals. Ningú ho ha pensat mai, això. N'estem absolutament segurs. Precisament ara és més necessari que mai vetllar perquè el Govern de Catalunya, la política de Catalunya autònoma s'imprengui d'un fort sentit republicà i democràtic. Fins la sola suposició d'una aliança així ens agraviaria si fos LA HUMANITAT, òrgan de l'Esquerra. Ningú té el dret d'admetre això com a possible. La Catalunya de la Lliga, no és la Catalunya dels nostres amors. I ara que podem fer-la, volem que sigui com nosaltres la sentim. I l'Esquerra és un partit digne i honorable.

No. No pot ésser amb la Lliga. Ni poden ésser tampoc amb les forces conservadores, els elements representants de la plutocràcia catalana. No. L'Esquerra no pot anar amb Cambó ni amb Sedó. No poden juntar-se noms, ni de la Lliga, ni dels altres. Perquè representen interessos contraposats, que lluitaran arduament i amb tot el coratge perquè es disputen la direcció de Catalunya autònoma.

Estem segurs que no anirà l'Esquerra ni amb els capellans d'"El Matí", ni amb els reaccionaris i burgesos de la Lliga. Ni tampoc anirà amb altres, amb els antics monàrquics i lligueros als quals no es volen fer "ascos", però que a nosaltres ens en fan. Ens sembla que ens hem entès. Certament la Lliga és tot el que diu el diari castellà a què alludim. I no es pot coniar amb ella ni per a una circumstancial entesa electoral. Ara, que altres partits fan més: els capten, els acullen, amb tot el que representen i són, i s'honoren comptant-los entre els seus correligionaris. No entenem, aleshores, tots aquests escarafalls. Ja hem quedat que no havien de sentir-ne fàstic. I a les passades eleccions després del 14 d'abril a què fa referència aquest diari, un home de la Lliga, el senyor Abadal (persona, altament, honorable), anava a la candidatura del senyor Lerroux.

Comprenghem, els republicans que escriuen aquell periòdic, que hi han coses que no poden ésser, i que fóra molt fàcil respondre! La culpa no és dels altres republicans, que no poden fer més, perquè no són ells els qui han creat aquesta realitat! Que es posin la mà al pit i diguin si els homes de l'Esquerra (penseu amb els noms) poden fer campanya ni propaganda ni anar junts ni entesos amb els seus homes. El poble no els votaria, i amb raó. Ni a Esparraguera, ni a Vilafranca, ni a Barcelona, ni enlloc de Catalunya. Les masses que uns i altres representen són repelents. I les doctrines i la conducta política també.

—Quant li dec doctor?
—Quinze pessetes.
—Vint pessetes, diu?
—No, vint-i-cinc.

Un dels conceptes de la revolució és portar a la pràctica el programa revolucionari. Això ha constituït el tema de tots els parlaments que els homes de govern d'avui dirigen al poble abans del 14 d'abril i l'essència dels principis bàsics d'Esquerra Republicana de Catalunya. No pot consentir-se que en la consolidació definitiva d'aquell programa hi intervinguin els enemics de tota aspiració revolucionària.

Fonogrames de «La Humanitat»

Els socialistes al Govern

Els diferents Congressos socialistes parcials inicien la discussió local sobre si deuen o no continuar en el Govern Azafia. Per a uns, el millor és, que el Comitè Polític digui, quan convingui, l'hora exacta en què han de deixar el Govern; per a d'altres, el millor és acondicionar-ho a l'aprovació dels Pressupostos, la Llei Electoral i el Tribunal de Garanties Constitucionals; finalment, n'hi han que no voldrien que els ministres continuessin un minut més. Són aquests els "porcs senglers" del socialisme, en Moron, En Garcia Hidalgo, En Bruno Alonso, etc. Ens trobem, doncs, que el Congrés Nacional del P. S. O. E. comença a omplir l'actualitat política. El bon seguidor dels esdeveniments gualta amb interès l'anècdota de cada reunió comarcal, local, provincial o regional, i va prenent nota dels vots que representen i que han de decidir d'una manera clara i rodona l'actuació participacionista o no dels socialistes. Indalecio Prieto ja ha llançat l'aresta de la seva paraula considerant impolític el donar als delegats una indicació categòrica del que han de votar perquè això vol dir que els raonaments que es donessin en el Congrés no podrien fer variar de criteri els delegats. Possiblement, els antiparlamentaris del sindicalisme en llegir aquestes ratlles o en llegir les decisions de continuar al Poder per part dels socialistes, faran l'ullet i expressaran alguna ironia respecte del *enchufismo socialista* — ironia, extreta dels diaris monàrquics i jesuïtes — i que immediatament han mantingut en el comentari diari els antiparlamentaris i polítics que no més fan que seguir els passos i les indicacions, conscient o inconscient de les dretes. I cal dir d'una manera severa i categòrica que estar al poder, avui, no té cap avantatge. Els ministres tenen 3.000 pessetes de sou. D'aquestes en treuen el 10 per 100 per als partits polítics. Es a dir, que els ministres socialistes es troben amb un sou de 2.600 pessetes. Però com sigui que l'Estat els treu el 12 per 100 per diferents impostos, el sou queda reduït a una mica més de 2.000 pessetes. Ara bé, d'aquesta quantitat han de treure el sou a secretaris particulars i atendre les demandes de diners que a cada moment els fan correligionaris necessitats, subscripcions públiques (moltes se n'han fet de privades per atendre misèries de gent molt coneguda) i han de viure, com correspon a uns homes que han de fer vida representativa. Els ministres treballen des de les nou del matí fins a les deu del vespre. Mantes vegades arriben a l'oficina, després d'haver treballat a casa un parell d'hores i són moltes les matinales que, ministres com Azafia, Casares Quiroga, Largo Caballero, Marcellí Domingo i Carner, han vist néixer des del despatx ministerial. El creure que ésser ministre és un bon negoci s'equivoquen. El que passa és que estan realitzant una obra política i revolucionària i tenen el deure de no deixar-la a mig fer. Aquests directors de l'antiparlamentarisme que dona la casualitat que sempre estan dirigint els moviments i les masses i que també tenen la seva renda i les seves dietes, no poden parlar d'"enchufismo", fins a haver-se mirat davant d'un mirall i reconèixer-se, si ells ho creuen dels altres, com uns de tants.

LA CORDA FLUIXA

El senyor Besteiro no podrà venir a Barcelona

Madrid. — El senyor Besteiro ha adreçat una lletra al President de la Generalitat expressant-li el seu sentiment per no poder assistir als actes que tindran lloc a Barcelona amb motiu del lliurament de l'Estatut, tota vegada que a causa del seu delicat estat de salut, els metges li han aconsellat el més absolut repòs.

Catalunya entera sentirà que el President de la Cambra, senyor Julià Besteiro, no pugui rebre ara l'homenatge del nostre poble, tal com es mereix aquest home que ha palesat ésser sempre un amic lleial i bo de Catalunya.

Es declarat lesiu un altre acord de l'Ajuntament de la dictadura

Per haver causat perjudici als interessos municipals i prendre's amb infracció legal, l'Ajuntament acordarà, segurament avui, declarar lesiu, a fi d'interposar l'oportuna demanda contencioso-administrativa contra els mateixos, davant el Tribunal Contenciós-Administratiu, els acords de la Comissió Municipal Permanent relatius a obres d'urbanització del Saló Garcia Hernández, adoptats en les sessions de 28 d'octubre i 4 de desembre de 1928, 19 i 26 de febrer, 20 i 27 d'agost, 20 i 26 de novembre i 3 de desembre de 1929, així com altres tres de 14 de gener de 1930; facultant-se a l'Alcalde per designar l'Advocat que haurà de portar la direcció jurídica de l'assumpte, designant-se com a Procurador el que en torn correspongui.

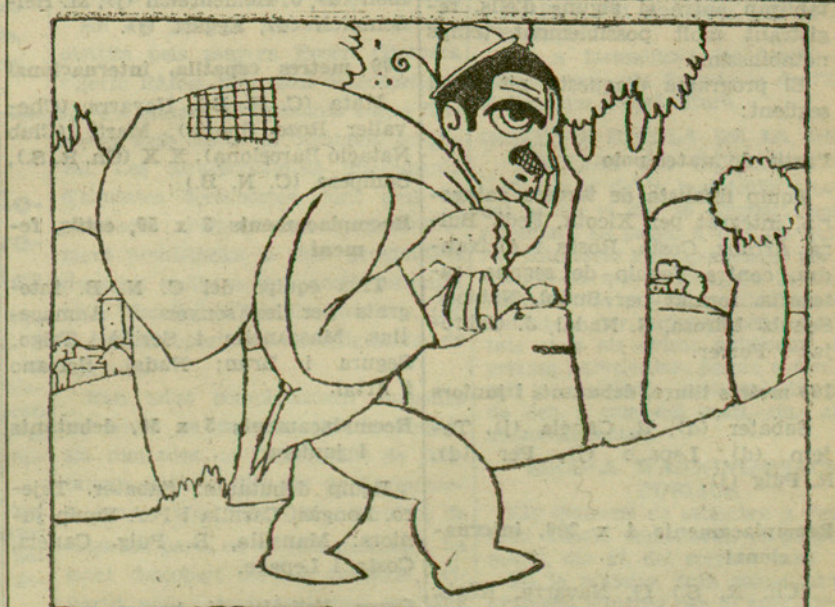
La Comissió de Responsabilitats, que presideix el senyor Vilalta Vidal, ha pres aquest acord davant les anomalies observades en la tramitació de dites obres.

Si l'Estatut és producte de la Revolució, no deu permetre's que pugui ésser tergiversat amb la participació de gent revolucionària que ficant-se per una esletxa acabaria per obrir les portes de bat a bat als enemics de la democràcia

La gran preocupació de la burgesia és saber si els socialistes continuaran al Poder. La burgesia no ho voldria pas. La qual cosa vol dir que alguna cosa temen perdre mentre els socialistes estiguin al Poder. Hi ha una bona massa de l'opinió espanyola — bona part feta de funcionaris — que té la preocupació que han de governar "les concentracions republicanes" cap a la dreta. Per què? Per què? Amb quin motiu? Es pot dir quin servei han fet les dretes a la República? Han col·laborat a prestigiar la República donant feina als parats? Augmentant, per exemple, la construcció? Han mantingut, patriòticament, el diner — la moneda no té pàtria, són les pàtries que són de les monedes — a les Caixes de l'Estat perquè no s'enfonés la Nació i el règim? L'han acatat amb respecte i s'han proposat crear una política republicana? Només cal llegir els diaris de les dretes "Diario de Barcelona", "La Veu de Catalunya", per exemple... I ja veureu el que han fet les dretes per la República. I el que han fet les dretes a Barcelona, és el mateix que han fet les dretes a Saragossa, a Madrid, a Bilbao, a Granada o a Còrdova... Per quins set sous, doncs, la República ha de decantar-se cap a la dreta? Si és a l'esquerra el puntal més agut de la República, perquè la República ha d'anar cap a la dreta? Per què han de deixar el Poder els socialistes? Perquè hi entri el senyor Alba? O el senyor Melquíades Alvarez? O el senyor Gil Robles? O, potser, necessitat primordial, el senyor Cambó? Sí, és evident, potser sí que la República estaria més ben defensada pel senyor Alvarez, amb el mort de la fórmula de les "accidentalitats del règim", o el senyor Cambó, que ara parla del "sagrat nom de la República" i el dia 11 d'abril, aquest gran polític, aquest gran estadista de la Via Laietana, deia que "La República si ha de venir a Espanya vindrà de R. O..."

La gent interessada en la cosa pública s'amoïna per la participació o no dels socialistes al Poder. Amb tot i saber que no és bo fer de profeta; amb tot i considerar arriscat llançar una profecia, direm: "La lluita serà terrible. La discussió crua. Però al final del Congrés, sortirà aquesta fórmula. "El Comitè Central decidirà l'hora d'anar-se'n del Poder", que és tan com dir que fins que la República no tingui el camí ben net i assegurat el Govern serà republicano-socialista...

LLUCIA VINYES.

MAURA VOL FER EL PARTIT CONSERVADOR —El drapaire!

En política és freqüent que hom constati evolucions i exercicis manllevats al Circ. Adés són els salts, adés les tombarelles, sovint les pallasades. De tot hi ha a la vinya del Senyor...

Recordem que molts anys enrera, l'endemà mateix d'unes eleccions perdudes a tota la línia pel partit del senyor Lerroux, sortiren a "El Progreso" unes titulars de pam i mig que deien així: "Barcelona se pronunció por el partido radical..."

Aquesta, diem-ne faciència, que permet als homes i als partits fer afirmacions com aquesta que reportem equival a aquelles ombrelles japoneses que serveixen als equilibristes per conservar la posició vertical. Avui com avui, els mestres indiscutibles en aquest difícil art de passar la maroma, sense caure, fent-nos estar amb l'ai al cor, estan aquarterats a la Lliga Regionalista.

Aquell article d'ahir, del senyor Duran i Ventosa!... Si no fos incorrecte, diríem que mai no havíem presenciat una temptativa tan escandalosa d'enganyar pàgesos. És lamentable heuren-les amb gent que no sap trobar la jeia. Però, entre poc i massa de les coses. El senyor Duran i Ventosa sap trobar, com ningú, la posició més còmoda i enraonada.

Si la seriositat de l'eminenència gris de la Lliga no fos quelcom que cau fora de tota discussió humana, segons afirmen, diríem que, tal dia com ahir, estava allò que vulgarment se'n diu, d'ullera. I va entretenir-se a engiponar una quilomètrica jaràndula de fantàsies, d'incongruències i d'inecaxitats, que semblen extreïtes de les enginyoses paradoxes d'un conte de Mark Twain.

Diu el senyor Duran: "De molts anys ençà, mai no havia estat tan clara i tan favorable la posició dels elements regionalistes en la política catalana. Sense cap exageració d'optimisme, podem dir que la Lliga Regionalista es troba avui en una situació excepcional, que contracta amb les dificultats en què es debaten totes les altres agrupacions polítiques de Catalunya." Amb uns entreteniments així, la resta del menú promet ésser substanciosa. I ho és. Ho és tant que fins i tot, torna a la boca. Això, naturalment, si ens la prenem a la valenta. No pas si encertem a justificar en el seu just valor el formidable humorisme del senyor Duran i Ventosa. Ajegeix, encara:

"L'Estatut ha estat obtingut, no solament com a conseqüència dels treballs de diverses generacions de catalans i de tota l'acció política de trenta anys dels homes de la Lliga, sinó que s'hi ha arribat pels mateixos procediments, prosseguint la mateixa tàctica política que ha qualificat sempre l'acció de la Lliga Regionalista."

Allò que es descuida d'afegir, és que la prudencial autonomia guanyada es deu, incontestablement, a l'acte dut a cap pel poble, d'enderrocar la monarquia. Amb aquesta res no hauria obtingut mai Catalunya, encara que alguns catalans en cospessin carteres de ministre. Perquè vingués l'autonomia, era precis que hom proclamés primer la República. I fins el doctor Dolcet sap que la Lliga ha fet sempre tot el que ha pogut per apuntalar el rei i dificultar l'adveniment d'aquella.

La Lliga és immutable. Mai no li cal modificar res. És una caritat de robusta que ja cara a tots vents... Creieu-vos-ho!... Si algun partit ha existit camaleònic i acomodatiu, neutre, epíoc i ambigü, ha estat, tot just, la Lliga Regionalista. Això és del domini públic...

Però el "clow", el "pinyol", és allà on assenta les afirmacions que ningú com la Lliga, pot servir els interessos dels no catalans. La Lliga no ha estat mai separatista. Això és una garantia. El senyor Ventosa exhaureix els adjectius, oferint als elements conservador i d'ordre un òrgan d'actuació com la Lliga, que és la dispositaria de l'enteniment i de la saviduria.

Res, amics, res. Quan la "Lliga" passi definitivament a dormir el son dels justos, cosa immediata, el senyor Duran i Ventosa, tindrà un element de vida excel·lent, amb la redacció de follets de propaganda per a qualsevol específic.

L'article que estem comentant és una prova palesa de les seves magnífiques aptituds. L'estil, la forma i el fons, són exactament les del "Crepepepe", de l'"Urodonal", o de la "Pomada Panxo".